

8. Anamaðkurinn flýr undan myrkri og kulda.

2 blöð qto.

Ritað 8. apríl 1941.

Ánamaðkurinn flýr undan myrkri og kulda.

Þetta er einn af þeim stöfum í söngnum, sem menn höfðu sungið síðan árið 1840. Þetta er söngurinn hjá Þjóðveldisliðinu. Þetta er söngurinn sem var 15 mín. djúpan og þrjú þús. rindur þess. Lítið af söngnum var þessum þessum til 1900. og er hann síðan farið í gætu að nokkurn mænu þessum þessum. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840.

Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840.

Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840.

Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840. Þetta er söngurinn sem var sunginn árið 1840.

Ána madhusinn flýr undan myrthri og kuldum.

Hér varð gengið þangað í morgun, sem menn nokkrir voru á græfa stund neder-
lega í Linslettinum hjá Stjórnarráðshúsinu. Málmann sagðu þeir vera 35
cm. djúpan og græfu þeir niður fyrir hann. Aftanverdu frá var þíðan þér um-
lil 90. m. og er hannar sinni farid á gata að norðun niðan frá um þetta leyfi
árs, miðan frost er lífi svo mildid, að samfrostu verði.

Þótt ótrúlegt sé, voru mörg dýr á verki þarum undir Málmannum, blind
og beinlaus dýr, á myndja séi brant upp í Málmannum til hlýna lofto
og sálarbirtu míni, en þau höfu lifað við í veturn, þótt mildur hafi verið.

Þetta voru Ána madhar! Margir Ána madhar!

Þeir höfðu grafið sér holur eða göng, 190. m. upp í Málmann og þeir
verid komu sínulega hálfu líd, þegar hér var komid. Þingþeir voru hálud
Tívi. mjög á innan og vinnu þessara litlu dýra, Ána madhanna, verid Kuldasonu
nokkur og kraftlilil. En mid idri vinnu vatnið steininn.

Þetta sýnir, að jafuvel, madhusinn maldur þalinn "leitar lífs og ljóss,
jafu stjótt sem náttúran öll tekur á lífus við. Þinglarnir, einninn
Kriann, þer utur um þetta: Hinn helsti jafnan vakandi auga í því, hvort
votviri er í mánd og kuldur eða þurrviri er að stöfu eða sigi, þer
jafuvel áður er veri, meirirni, sjá um þess veirus vott í þurkald,
á reyn sé í vöndum, en hinn kominn utan af hafi og niðan frá sjó, upp
um öll þú, til þess að vera við þer lísin, að grípa í hausinn í Ána madh-
innu, jafu stjótt sem hann gæjst upp í maldinni til að svala þorða
sinnu mid sinnu dröpa af vatni eða draga að sér andann. Svona er þessu stund!
Þannig er það og mid þerri þessu, t.d. soart bakinn og mágann, að þer

408
 „vita jagublaugt nefi sínu“ í þessum efni, sem ymmer eru. En all eigna
 dýrnið þvini, engan stæðari þó en manninn, sem fóst þeirra gætt séð
 við, og þá hinna stæðu drápsvæla, en hann hefir í höndum, einhvern byss-
 unnar. Madurinn gæti þess eigi alla jafna, að „allt vill lifa“, dýr-
 nis, engu síður en hann sjálfur, að þau finna til, eins og hann og þetta
 í lengstu leið að verja sig og afkræmi síns, alveg eins og hann.

Þetta þessu þvini að sjá og stíla, því þá myndu þau eigi vera
 neitt dýr að nauðsynjálæson, hvelja það eða hrellja, verða hefir það
 verid helid elánmerkis eitt híd mostu og margan ídál þess síðar meir,
 að hafa valdid þín, saklausu dýrinu, sársautu og hótum.

Höru þvini, sem þetta losid, hugsid til Ána madþvins, sem var að grafa sig
 upp ír Mahannu, gegnum Frosthélud göngin, aftur til og blinda. Að
 einhverjum hefir hann verid að leita, og mi var hann kominn hálfu leid!

Einhver vili hefir verid fyrir hendi hjá honum: Longum til þess að njóta
 heltra lífs, ljóss og yfils í yfirbardi jandar; utra huldinn og myrkid,
 sem hann að vísu sá ekki, en þann, var ordid honum að þessu þess og þvini
 laði hann svo no mikil í sig, til þess að kemast undan því.

Munid það, að það er gelfu merkis og vottur þess, að ein góðan mann sé að
 hoda, ef svo reynist, að hann fari vel með allar stæðum, hjálpi þeim til
 að njóta lífsins. Ána madþvinnu vill einu lífi! Og í hótid hafid þau
 heyrð þó þvini sátt í ítræppum, hversu mikil nyfja dýr hann er. Svona gætt
 fjálda annara lífa, að þau eru nyfja dýr, og þvini heltri, sem heltri er að þvini leid.

Reykjavík, 8. apríl 1941. Jónsson